

Arrest

nr. 301 246 van 8 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Rue Patenier 52
5000 NAMUR**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 21 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat J. RICHIR en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 9 november 2021 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling binnenkwam, diende op 9 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 januari 2022 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

1.3. Op 21 augustus 2023 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 22 augustus 2023 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 09/11/2021

U werd op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) gehoord op 7 juli 2023 van 9u07 tot 12u10 in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, Meester DUCHEZ Anne (loco voor Meester RICHIR Juliette), stond u bij tijdens heel het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U, S.H.N., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashtoun te zijn en het soennitische geloof te belijden. U werd bij benadering geboren op [...] mei 2005 in het dorp Sheikh Saheb in het district Alingar in de Afghaanse provincie Laghman. Daar groeide u samen met uw broer en vier zussen op bij uw ouders. U ging er naar school en volgde er gedurende enkele maanden tevens religieuze lessen in de plaatselijke moskee.

Uw vader was al geruime tijd actief als Breedmal bij het Afghaanse nationale leger (ANA) in de provincie Herat. Uw geboortedorp en grote delen van het district Alingar stonden echter alreeds gedurende jaren onder controle van de taliban. De groepering bleek al lange tijd op de hoogte van uw vaders werkactiviteiten voor de voormalige overheid, wat maakte dat uw vader in wezen amper nog op bezoek kwam in het dorp. Zijn verloven bracht hij daarentegen door in de stad Mehtarlam, waar uw familie in het bezit is van een tweede woning en waar jullie uw vader in veiligere omstandigheden konden ontmoeten. Mehtarlam was ook de uitvalsbasis van uw oom langs vaderszijde, M., die eveneens bij het leger was aangesloten. Ongeveer negen maanden voor de machtsovername raakte uw vader ernstig gewond toen zijn militair voertuig tijdens een operatie in Herat een berm bom trof. Enkele collega's van uw vader overleefden dit niet. Uw vader werd overgebracht naar een militair ziekenhuis, waar hij gedurende enkele maanden diende te herstellen. Hij revalideerde echter niet volledig, zijn zicht bleek onherroepelijk beschadigd. Tot op heden is uw vader volledig blind. Hierdoor zag uw vader zijn carrière bij het Afghaanse leger vroegtijdig beëindigd. Uw vader kon dan wel rekenen op financiële compensaties vanwege de vroegere overheid, maar hijzelf leed erg onder zijn ontslag en de handicap die hij had opgelopen. Uw vader koesterde een enorm verdriet, hetgeen hem na zijn ontslag uit het ziekenhuis deed besluiten om terug te keren naar zijn geboortedorp. Het kon uw vader daarbij niets meer schelen dat de daar aanwezige taliban hem mogelijks in het vizier zou nemen.

Twee dagen na zijn thuiskomst werd uw vader gearresteerd door de taliban. Een groep talibanstrijders kwam naar jullie woning in Sheikh Saheb en nam uw vader op bevel van hun leider mee. Uw vader werd vervolgens gedurende vijf dagen door de taliban vastgehouden alvorens er voor hem een rechtszaak werd georganiseerd. Het initiële doel van de taliban was om uw vader omwille van zijn werk bij het Afghaanse leger om het leven te brengen, maar nadat duidelijk werd dat uw vader volledig blind was, werd besloten om hem te sparen. In plaats daarvan richtte de taliban haar pijlen op u, als oudste zoon van uw vader. Uw vader werd medegedeeld dat hij zou worden vrijgelaten op voorwaarde dat u zich bij de groepering zou melden. U zou vervolgens door de taliban worden opgeleid en worden ingezet om haar doelen te bewerkstelligen. Na de rechtszaak brachten de talibanleden uw vader weer naar huis met de mededeling dat ze u later nog zouden komen halen. Eenmaal de taliban weer was vertrokken, vertelde uw vader alles wat er zich had voorgedaan. U was bang en u was helemaal niet van plan om de taliban te vervoegen, ook uw familieleden gingen hiermee niet akkoord. Uw vader nam contact op met uw paternale oom, die voorstelde dat u gedurende een tijd bij hem en zijn gezin in de stad Mehtarlam zou komen verblijven. De volgende dag bracht uw moeder u samen met een andere oom naar de provinciehoofdstad. Vervolgens verbleef u gedurende een kleine maand bij het gezin van uw paternale oom M. Hij was zelf meestal niet thuis, maar bevond zich op zijn werk. Ongeveer vijfentwintig dagen voor de machtsovername raakte uw oom betrokken in een berm bomontploffing. M. overleed ter plekke. Uw gezin kwam hierna tot de conclusie dat er niemand meer was die u kon beschermen en er werd besloten dat u Afghanistan moest verlaten.

Drie dagen na de machtsovername verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, enkele voor u onbekende landen, Italië en Frankrijk naar België. In totaal was u ongeveer twee tot drie maanden onderweg. Vervolgens deed u op 9 november 2021 als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara, uw vaders taskara, een kopie van uw moeders taskara, kopieën van de taskara's van uw zussen, uw vaders militaire badge, een kopie van uw vaders bankkaart, het militaire boekje van uw vader, een promotiecertificaat van uw

vader, drie werkcertificaten van uw vader, documenten aangaande uw vaders ongeval, documenten aangaande uw vaders ontslag en daaropvolgende compensaties, verscheidene werkdocumenten van uw vader, foto's van uw vader, foto's van uw overleden oom en de enveloppes waarin deze documenten u werden toegestuurd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als voormalig niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de taliban, nadat de groepering eerder reeds uw vader zou hebben gearresteerd en haar leden na zijn zogenaamde vrijlating hun vizier op u zouden hebben gericht (CGVS, p. 31). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen omtrent deze zogenaamde problemen worden gekenmerkt door verscheidene merkwaardigheden en onaannemelijkheden, alsook kunnen er enkele incoherenties worden opgemerkt, waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan het door u aangebracht asielaanvraag en de vrees die u hieruit puurt. Zodoende bent u er niet in geslaagd om enige persoonlijke en concrete vrees in uw hoofde ingevolge uw vaders vroegere werkactiviteiten aannemelijk te maken.

Om te beginnen dient het CGVS te stellen dat het door u naar voren geschoven profiel van uw vader, namelijk het gegeven dat hij gedurende meerdere jaren actief was bij het Afghaanse nationale leger, niet noodzakelijk betwist. Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ongeveer negen maanden voor de machtsovername tijdens zijn legerdienst gewond raakte nadat zijn voertuig over een mijn reed en dat hij daar tot op heden lichamelijke schade van ondervindt (CGVS, p. 22). Rekening houdend met uw verklaringen, de door u neergelegde documenten en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat uw verklaringen hieromtrent plausibel zijn te noemen. Het feit dat uw vader vroeger in het leger heeft gediend en de man in het kader van zijn werk permanent zijn zicht is verloren, wordt met andere woorden niet twijfel getrokken.

In deze kan evenwel worden toegevoegd dat uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten naar voren komt dat uw vaders ongeval, hoe betreurenswaardig ook, niet te wijten is aan een persoonlijke en gerichte vervolging vanwege de taliban, dan wel een spijtig ongeluk in het kader van een gewapend

conflict waarbij sprake was van willekeurig geweld waarin hij fungeerde bij een strijdende partij. Nergens mag blijken dat uw vader in deze context persoonlijk werd gevisieerd of dat de taliban het toen specifiek op uw vader als persoon in het bijzonder zou hebben gemunt.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken en er is geen enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat u in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van uw familieband met uw vader. U maakt geheel niet aannemelijk dat u specifiek het risico loopt om door de taliban te worden gevisieerd, de door u aangebrachte vervolgingsfeiten in Afghanistan kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Om te beginnen kan de door u geschetste gang van zaken niet als aannemelijk worden beschouwd. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u voorgewende zogenaamde werkwijze van de taliban moeilijk kan overtuigen. Indien de groepering het werkelijk op u zou hebben gemunt, mag het zogezegd vertoonde amateurisme immers ten zeerste verbazen. Alreeds van in den beginne dringt de vraag zich daarbij op met welke reden een geharde groepering als de taliban, die volgens u in uw regio genadeloos zou hebben opgetreden (CGVS, p. 17), op voorhand reeds op uitgebreide wijze haar zogenaamde plannen met u zou aankondigen en u dan vervolgens alle ruimte zou hebben geboden om aan deze te ontkomen. Dat de taliban op omstandige wijze aan uw vader – nota bene een voormalig militair die deelnam aan de strijd tegen de taliban en waarvan dus bezwaarlijk enige talibansympathieën zouden kunnen worden vermoed – zou hebben uitgelegd dat de groepering haar pijlen op u zou gaan richten en u zou hebben willen inschakelen om haar doelstellingen te bewerkstelligen, om hem dan vervolgens zonder meer vrij te laten, kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd (CGVS, p. 24, p. 26). Indien u werkelijk het volgende doelwit van de taliban zou hebben gevormd, dan mag het immers enigszins verbazen dat men uw vader zou hebben vrijgelaten alvorens men zich tot u zou hebben gewend en dat men hem in vrijheid zou hebben gesteld met de zogenaamde kennis dat zijn zoon door de taliban zou worden vervolgd. Dat de anders zo meedogenloze taliban u op die manier zodanig veel waarschuwingen zou hebben gegeven en u zo dermate veel ruimte zou hebben geboden om aan de groepering te ontkomen, mag niet bepaald geloofwaardig heten.

Vanuit deze optiek zijn uw beweringen omtrent de zogenaamde thuiskomst van uw vader na zijn dagen in vermeend gevangenschap bij de taliban evenzeer ongeloofwaardig te noemen. U verklaart dat de taliban, nadat zou zijn besloten dat niet uw vader maar wel u zou worden vervolgd, uw vader zelf naar huis zou hebben gebracht en hem op die manier in vrijheid zou hebben gesteld (CGVS, p. 26). Op dat moment zou de taliban tevens nogmaals hebben aangekondigd dat men u op een later ogenblik daar thuis zou komen meenemen (CGVS, p. 27). Vervolgens zou de taliban weer zijn weggegaan. Dit alles komt als bijzonder onaannemelijk naar voren. Men kan zich immers afvragen met welke reden de taliban u niet simpelweg op dat eigenste moment, waarop u nog niet geweten zou hebben dat u zou zijn uitgeroepen tot doelwit, reeds zou hebben meegenomen. U zou zich immers tevens weerloos thuis hebben bevonden en de taliban zou duidelijk het overwicht in de situatie hebben gehad en dus met andere woorden zou zich voor uw vermeende vervolgers toen de uitgelezen kans hebben voorgedaan om reeds toen hun doelen te vervullen. Dat de taliban, indien de groepering het werkelijk ooit op u gemunt zou hebben, daarentegen eenvoudigweg weer zou zijn weggegaan en u gewoon zou hebben achtergelaten zonder meer, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Meer nog, het zogenaamde gegeven dat de taliban wel alweer de moeite zou hebben ondernomen om u te waarschuwen voor hun plannen en u wederom de kans zou hebben geboden om te ontkomen, kan bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. Uw bijkomende uitleg, namelijk dat de taliban ervan overtuigd zou zijn geweest dat u eenvoudigweg toch wel zou hebben geluisterd en dat haar leden zowaar nooit de mogelijkheid in rekening zouden hebben gebracht dat u weleens de benen zou kunnen nemen, overtuigt overigens net zo min (CGVS, p. 27). Dat de taliban er werkelijk eenvoudigweg op zou hebben vertrouwd dat u, nadat men alreeds uw vader dagenlang zou hebben vastgehouden en vervolgens zou hebben aangekondigd dat u door de groepering zou worden ingelijfd, als het ware als een gewillig slachtoffer zou zijn blijven wachten op vervolging, mag bepaald niet plausibel heten.

Deze vermeende plots buitengewoon lakse houding die de taliban tentoon zou hebben gespreid verbaast in het licht van uw eerdere verklaringen, met name dat de taliban in het verleden steeds streng zou hebben opgetreden tegen de burgerbevolking, des te meer. Het zogenaamde gegeven dat de taliban u, als zijnde hun vermeend uiteindelijke doelwit, bij de vermeende vrijlating van uw vader en hun daaropvolgend

zogezegd bezoek om hem terug te brengen volstrekt ongemoeid zou hebben gelaten, raakt in wezen kant noch wal. Uw verklaringen vertonen andermaal kwalijk gebrek aan aannemelijkheid. De geloofwaardigheid van het door u naar voren gebrachte asielaanvraag komt met andere woorden verder op de helling te staan.

Bovendien mag het enige verbazing heten dat u in een dergelijke situatie zowaar op erg eenvoudige wijze en klaarblijkelijk zonder enig probleem erin zou zijn geslaagd om uw dorp te verlaten en richting de provinciehoofdstad te trekken (CGVS, p. 28). U verklaart immers dat uw dorp en ruimere omgeving alreeds jarenlang onder controle van de taliban stond, dat de taliban er de regels oplegde en dat talibanpatrouilles schering en inslag waren (CGVS, p. 16-18). Dat u, nochtans zogezegd uitgeroepen als doelwit, in een omgeving die krioelde van de talibanstrijders de volgende dag deze regio zonder meer zou hebben kunnen verlaten, doet tevens de wenkbrauwen fronsen en haalt de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder onderuit.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat uw familieleden, waaronder uw vader, zich tot op heden nog steeds in het dorp Sheikh Saheb in het district Alingar bevinden (CGVS, p. 9-12). Met hen gaat alles in wezen goed en uw oom langs moederszijde voorziet in het levensonderhoud van uw gezinsleden. Zelf zouden uw vader en de rest van uw familieleden geen problemen meer met de taliban hebben gekend nadat de taliban te weten zou zijn gekomen dat u het voor hen op een lopen zou hebben gezet (CGVS, p. 29). Indien de taliban u werkelijk zou hebben willen treffen, dan zou de groepering hier via uw familieleden ruimschoots de kans toe hebben gehad, enige voorzorgsmaatregelen zouden uw gezinsleden immers nooit hebben getroffen (CGVS, p. 28). Dat uw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met de taliban zouden hebben gekend, terwijl u rechtstreeks tegen de taliban zou zijn ingegaan en aan hun eisen niet zou hebben gehoorzaamd, doet enigszins opmerkelijk aan. Er dient met andere woorden te worden besloten dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen enkele markante incoherenties kunnen worden vastgesteld, hetgeen verder nefast is voor de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag. Zo bracht u immers ten tijde van uw eerste aanmelding naar voren dat uw gezinsleden allen woonachtig zouden zijn in de stad Kabul (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat uw familie steeds in uw geboortedorp Sheikh Saheb is blijven wonen en dat uw ouders nooit op andere plekken in Afghanistan hebben gewoond (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat Kabul zou hebben vermeld omdat uw gezinsleden u daar zouden hebben afgezet toen u op weg was om Afghanistan te verlaten. Een uitleg die op z'n minst merkwaardig mag worden genoemd. Bovendien zou uw vader niet zijn meegegaan naar Kabul, terwijl u ook voor hem als adres de hoofdstad had opgegeven. Daarenboven mag blijken dat de door u gehanteerde tijdslijn, de periodes waarin de door u voorgestelde gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan en het tijdsframe waarin uw asielaanvraag zich zou afspelen, geenszins coherent en consistent te noemen zijn. U stelt dat het moment waarop uw vader tijdens zijn dienst werd getroffen door een bermbom, ongeveer negen maanden voor de machtsovername door de taliban zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 22). Vervolgens spendeerde uw vader een drietal maanden in het ziekenhuis. U gaat verder in uw verklaringen en brengt naar voren dat uw vader twee dagen na zijn thuiskomst uit het ziekenhuis door de taliban zou zijn meegenomen, hij zou hierna vijf dagen door de taliban zijn vastgehouden (CGVS, p. 23, p. 25). Volgens uw daaropvolgende beweringen zou u de dag na uw vaders vermeende invrijheidsstelling naar de stad Mehtarlam zijn gevlucht en daar onderdak hebben gekregen bij M., uw oom langs vaderszijde (CGVS, p. 28). Op deze plek zou u aansluitend twee tot drie weken hebben verbleven alvorens het land te verlaten. U stelde eerder eveneens dat u ongeveer een maand na de aanvang van de zogenaamde problemen, die zich op ongeveer een week tijd zouden hebben afgespeeld, met de taliban uw land van herkomst zou hebben ontvlucht (CGVS, p. 24). Volgens deze versie van uw verklaringen zou u aldus ongeveer vier maanden voor de machtsovername uit Afghanistan zijn vertrokken. Het oogt bijgevolg eigenaardig dat u echter stellig blijft volhouden dat u enkele dagen na de machtsovername Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 12-13, p. 30). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het gegeven dat uw opeenvolgende verklaringen niet lijken te kloppen en dat de door u aangebrachte tijdslijn behoorlijk inconsistent te noemen is, houdt u vast aan uw verklaringen dat u in de periode tussen uw vermeende problemen en uw vertrek uit Afghanistan steevast in Mehtarlam zou hebben verbleven (CGVS, p. 30).

Gevraagd met welke reden u dan aanbracht dat dit twintig tot vijfentwintig dagen in beslag zou hebben genomen terwijl er eigenlijk maanden zijn die u dan niet weet te verklaren, brengt u plots naar voren dat u voor uw vertrek niet enkel in het huis van uw oom zou hebben verbleven, maar ook tijd zou hebben gespendeerd in de tweede woning die uw eigen gezin in dezelfde stad onderhoudt. Eerst en vooral vormt

dit geen dienstige uitleg voor de fundamentele inconsistentie die zo kenmerkend is voor het tijdsframe van uw asielrelaas en daarenboven doet het danig de wenkbrauwen fronsen dat u dit element niet eerder naar voren zou hebben gebracht. Dat u dit pas voor het eerst aanhaalt nadat u met een heuse tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, mag verbazing heten daar het immers zou gaan over verscheidene maanden. Dat u wel met precisie het verblijf van enkele weken bij uw oom zou duiden maar een verblijf van meerdere maanden op uw eentje dan weer geheel onvermeld zou laten, kan moeilijk overtuigen. Het gegeven dat u doorheen uw opeenvolgende verklaringen, bovenop het alreeds onaannemelijk karakter ervan, tevens niet geheel coherent blijkt te zijn, doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen en de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan de vervolgingsfeiten die u naar voren schuift, waardoor het CGVS evenmin geloof kan hechten aan de door u naar voren gebrachte vrees voor de taliban.

Daarnaast kunnen er bijkomende elementen worden opgemerkt die doen besluiten dat er geen vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld ingevolge uw vaders voormalige werkactiviteiten. Zoals hierboven reeds aangeraakt, komt uit uw verklaringen naar voren dat uw familieleden zich tot op heden nog steeds in uw geboortedorp in het district Alingar bevinden en daar in wezen zonder enige problemen hun levens onder talibanbewind verderzetten (CGVS, p. 9-10, p. 29). Gevraagd of er bepaalde zaken in hun leven veranderd zijn na de machtsovername door de taliban, verwijst u in eerste instantie naar een in Afghanistan algemeen geldende financiële en economische problematiek, alsook maakt u de verwijzing naar uw alreeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas (CGVS, p. 12). Nergens uit uw verklaringen komt eigenlijk naar voren dat uw familieleden geloofwaardige en gerichte problemen zouden hebben ondervonden omwille van het gegeven dat uw vader als militair heeft gewerkt. Het lijkt er dan ook eerder op dat uw familieleden zich heden nog in Afghanistan bevinden en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. Indien de taliban werkelijk familieleden van uw vader zou viseren omwille van zijn vroegere werkactiviteiten als militair, dan dringt de vaststelling zich andermaal op dat de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. Het gegeven dat uw familieleden inmiddels al geruime tijd sinds de machtsovername door de taliban in wezen volstrekt ongemoeid en zonder enige concrete problemen hun leven in uw geboortedorp verderzetten, vormt een ernstige tegenindicatie voor een vrees in uw hoofde ingevolge de werkactiviteiten van uw vader.

In deze kan nog worden opgemerkt dat u en uw gezinsleden bovendien al jarenlang geheel ongehinderd in een door de taliban gecontroleerd gebied woonachtig waren en jullie alreeds jarenlang ongestoord onder talibancontrole een normaal leven hebben opgebouwd. U verklaart immers dat de taliban alreeds lange tijd voor de machtsovername de volledige controle uitoefende over uw dorp en uw regio, u hebt in wezen nooit een andere situatie geweten (CGVS, p. 16-18). Daarbij was de taliban reeds van bij aanvang op de hoogte van het werk dat uw vader bij het nationale leger uitoefende (CGVS, p. 22). Nooit zou de groepering echter u of uw gezinsleden in het vizier hebben genomen, nooit kenden jullie hierdoor geloofwaardige problemen. Uw bijkomende verklaringen, namelijk dat de taliban destijds wel degelijk personen die affilieerden met de vroegere overheid onder vuur zouden nemen, dienen in dit licht danig te worden gerelativeerd. Bovendien kan het moeilijk overtuigen dat u en uw familieleden simpelweg steeds in het door de taliban beteugelde dorp Sheikh Saheb zouden zijn blijven wonen indien de taliban er werkelijk vroegere overheidsmedewerkers en hun familieleden zou hebben vervolgd. Uw familie beschikt immers over een tweede eigendom in de provinciehoofdstad Mehtarlam, een tweede huis dat steeds voor jullie beschikbaar was daar het in jullie afwezigheid gewoon leeg stond (CGVS, p. 5, p. 9). Indien u en uw gezin met andere woorden werkelijk een vrees voor de taliban zouden dienen te koesteren, dan oogt het bepaald niet aannemelijk dat jullie in een dergelijke situatie in talibangebied zouden blijven wonen terwijl jullie veiliger onderkomen voorhanden hadden in een stad die tot voorheen onder overheidscontrole stond (CGVS, p. 27). Uw uitleg, met name dat uw moeder en de echtgenote van uw oom langs vaderszijde – tevens daar woonachtig – niet goed overeen zouden zijn gekomen, vormt hiervoor allerminst verschoning (CGVS, p. 18). Uit alles mag blijken dat er zich geen indicaties voordoen die erop zouden wijzen dat u en uw gezinsleden in Afghanistan een risico op vervolging zouden lopen. U toont met andere woorden geheel niet aan dat u bij een eventuele terugkeer een vrees zou dienen te koesteren louter en alleen door het feit dat u familie bent van een voormalig sergeant. Evenmin beschikt het CGVS over concrete aanwijzingen in dit verband.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Afghanistan.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten en deze van uw familieleden betreft, u legde uw taskara, uw vaders taskara, een kopie van uw moeders taskara en kopieën van de taskara's van uw zussen neer, dient te worden gesteld dat uw nationaliteit en identiteit, alsook de nationaliteit en identiteit van uw familieleden, in wezen niet worden betwist. Met betrekking tot de documenten die u voorlegt betreffende uw vader en zijn werkactiviteiten – met name uw vaders militaire badge, de kopie van uw vaders bankkaart, het militaire boekje van uw vader, het promotiecertificaat van uw vader, de drie werkcertificaten van uw vader, de documenten aangaande uw vaders ongeval, de documenten aangaande uw vaders ontslag en daaropvolgende compensaties, de verscheidene werkdocumenten van uw vader en de foto's van uw vader – verwijst het CGVS naar bovengenoemde argumentatie waaruit mag blijken dat uw vaders werk als militair niet noodzakelijk in twijfel wordt getrokken, maar dat er louter omwille van deze werkactiviteiten geen individuele vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden vastgesteld. Wat betreft de foto's van de man die u als uw overleden oom bestempelt, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u in wezen niet kan aantonen dat de hierop afgebeelde persoon werkelijk uw oom zou zijn. Het ontbreekt u immers aan documenten die jullie familieband zou kunnen aantonen. Hoe dan ook, ook indien uw oom werkelijk net zoals uw vader voor het leger zou hebben gewerkt en hij in zijn functie door een mijn om het leven zou zijn gekomen, dient nog steeds te worden besloten dat u geenszins een persoonlijke vrees in uw hoofde aannemelijk hebt weten maken. De enveloppes waarin u vanuit Afghanistan bovengenoemde documenten kreeg toegestuurd, worden niet als relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEd) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of

war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het

aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state

protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/>

administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u naar school te zijn gegaan en er tevens in de plaatselijke madrassa religieuze lessen te hebben gevolgd (CGVS, p. 7). Tot op heden vormt uw religie een belangrijk element in uw dagelijks leven (CGVS, p. 5). Bovendien kan u in uw land van herkomst rekenen op een ondersteunend familiaal netwerk, waarmee u tot op heden contacten onderhoudt (CGVS, p. 9-11). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden

en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een duidelijke beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 en volgende van het Vluchtelingenverdrag en artikel 1, lid 2, van het protocol van 31 januari 1967;
- Artikelen 2 en 4 van de Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn);
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Na een theoretische uiteenzetting betoogt verzoeker als volgt:

“8.

Verzoekers uiteenzetting is voldoende gedetailleerd, duidelijk en nauwkeurig en moet derhalve als coherent worden beschouwd, zodat hem internationale bescherming moet worden verleend.

De wederpartij toont kennelijk niet op relevante wijze de redenen aan op grond waarvan zij meent dat verzoekers verklaringen niet waar zijn, en de bestreden beslissing is op dit punt ontoereikend gemotiveerd.

Verzoeker heeft van meet af aan vastgesteld dat de wederpartij heeft besloten een deel van zijn verklaring geloofwaardig te achten, zonder dat dit gepaard gaat met de geloofwaardigheid van het tweede deel van de verklaring.

De reden voor dit verschil in behandeling wordt echter niet duidelijk uitgelegd.

De wederpartij heeft namelijk besloten om noch het werk van verzoekers vader, noch de ernstige verwondingen die hij destijds tijdens de gevechten tussen het regeringsleger en de Taliban had opgelopen, of zelfs zijn ziekenhuisopname en de onomkeerbare nawerkingen waaronder hij nog steeds lijdt, in twijfel te trekken.

De wederpartij stelt ook zeer duidelijk en herhaaldelijk dat verzoeker zeer specifiek was over het bovenstaande, en dat al zijn verklaringen worden bevestigd door lezing van de documenten die zijn ingediend ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien verzoekers verklaringen op deze talrijke punten als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, is het niet duidelijk waarom dit niet meer het geval zou zijn voor de rest van zijn relaas

In elk geval merkt verzoeker op dat het voorgaande als geldig vastgesteld moet worden beschouwd en niet langer ter discussie staat.

9.

In dit stadium staat dus vast dat verzoekers vader soldaat was, dat hij voor het Afghaanse nationale leger heeft gewerkt, dat hij ernstig gewond is geraakt bij een bomaanslag en dat hij nog steeds met de gevolgen van zijn verwondingen leeft.

Evenmin wordt betwist dat verzoekers vader, toen hij na zijn lange herstelperiode in het ziekenhuis naar huis terugkeerde, door de Taliban werd meegenomen en enkele dagen werd vastgehouden

In de bestreden beslissing wordt in feite niet rechtstreeks naar deze gebeurtenis verwezen, hoewel verzoeker deze tijdens zijn persoonlijk onderhoud uitvoerig heeft toegelicht.

Anderzijds betwijfelde de wederpartij dat de Taliban uit medelijden hadden besloten verzoekers vader vrij te laten, dat zij hadden gezegd dat zij verzoekers zoon in ruil wilden kunnen meenemen en dat zij de familie bedenktijd hadden gegeven in plaats van verzoeker onmiddellijk mee te nemen en tegelijkertijd zijn vader vrij te laten.

Van meet af aan heeft verzoeker erop gewezen dat weliswaar van hem kon worden verwacht dat hij zijn persoonlijk gedrag verklaarde, maar dat hij niet verantwoordelijk kon worden gesteld voor de keuzes van derden, wier bedoelingen en doelstellingen hij niet kon verklaren.

De wederpartij verwijt verzoeker dus ten onrechte het amateurisme van de Taliban, waarvoor hij geenszins verantwoordelijk kan worden gesteld.

Dit klemt temeer daar het gedrag van de Taliban, bij gebreke van enige andere verklaring, aan verzoeker kan worden toegerekend

Dit is des te meer het geval omdat het gedrag van de Taliban, bij gebrek aan andere beschikbare verklaringen, als geloofwaardig en consistent met hun verschillende praktijken kan worden beschouwd.

Twee regels komen namelijk vaak terug in de besluitvorming van de Taliban: het feit dat ze zich alleen richten op gezonde mannen, met uitsluiting van vrouwen, kinderen en zieken, en het feit dat ze de mensen op wie ze zich richten altijd de kans geven om zich vrijwillig bij hen aan te sluiten, voordat ze hun toevlucht nemen tot enige vorm van dwang.

Deze regels worden over het algemeen ook nageleefd als het gaat om mensen die banden hebben met de voormalige regering.

Deze twee beginselen lijken in dit geval duidelijk te zijn nageleefd en tenzij de tegenpartij over andere informatie beschikt, wat niet het geval is, kan het gedrag van de Taliban als geloofwaardig worden beschouwd.

Er is aangetoond dat de Taliban specifiek achter verzoeker aangingen en wilden dat hij zich vrijwillig of onder dwang bij hen aansloot.

De enige ernstige kritiek van de wederpartij op de geloofwaardigheid van verzoekers relaas had dus verrassend genoeg uitsluitend betrekking op keuzes van derden, die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet in twijfel zouden mogen trekken.

Zijn verhaal moet daarom als gegrond worden beschouwd en hij moet internationale bescherming krijgen.

10.

Afgezien van het voorgaande zijn de laatste punten van kritiek van de wederpartij op verzoekers relaas niet voldoende ernstig of onderbouwd om de noodzaak om hem subsidiaire bescherming te verlenen, ongedaan te maken.

Wat het feit betreft dat verzoekers familie momenteel geen directe problemen ondervindt die verband houden met bovengenoemd relaas, wijst verzoeker erop dat hij het enige geloofwaardige potentiële doelwit van de Taliban is.

Zoals hij hierboven heeft uiteengezet, richten de Taliban zich gewoonlijk alleen op gezonde mannen, met uitsluiting van vrouwen, kinderen, ouderen en zieken of gehandicapten.

Verzoeker was echter het enige lid van zijn familie dat voldeed aan de criteria van de Taliban, zodat het volkomen logisch was dat zij alleen hem als doelwit zouden nemen.

In dit verband bewijst het enkele feit dat zijn familie geen problemen meer heeft ondervonden in verband met het bovenstaande geenszins dat zijn relaas niet geloofwaardig is.

Wat het tijdstip van de gebeurtenissen betreft, heeft verzoeker erop gewezen dat deze zich enkele jaren eerder hebben voorgedaan, dat hij destijds bijzonder jong was en dat het door de wederpartij als bijzonder lang bestempelde verschil uiteindelijk slechts enkele weken betrof.

Gezien verzoekers jonge leeftijd en zijn gebrek aan scholing zijn deze kleine discrepanties gemakkelijk te verklaren en kunnen zij in elk geval niet het hele relaas van verzoeker in twijfel trekken.”

Verzoeker meent verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en licht theoretisch toe (artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet). Verzoeker benadrukt zijn jonge leeftijd op het moment van de feiten.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikelen 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat de veiligheidssituatie in Laghman precair is. Hij verwijst hierbij naar een rapport van EUAA.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vrees daar er geen aanwijzingen zijn dat zijn vader het slachtoffer werd van gericht geweld (i), het loutere profiel van zijn vader als militair onvoldoende is om te besluiten tot een gegronde vrees in hoofde van verzoeker (ii), de door verzoeker beschreven werkwijze van de taliban geheel niet kan overtuigen (iii), het niet aannemelijk is dat verzoeker zo gemakkelijk zijn dorp kon verlaten (iv), verzoeker doorheen de asielpcedure incoherente verklaringen aflegde (v) en het niet aannemelijk is dat verzoekers familie geen verdere, gerichte problematiek kende met de taliban (vi).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanbrengen van vergoelijkingen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers problematiek met de taliban niet aannemelijk is:

“Om te beginnen dient het CGVS te stellen dat het door u naar voren geschoven profiel van uw vader, namelijk het gegeven dat hij gedurende meerdere jaren actief was bij het Afghaanse nationale leger, niet noodzakelijk betwist. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader ongeveer negen maanden voor de machtsovername tijdens zijn legerdienst gewond raakte nadat zijn voertuig over een mijn reed en dat hij daar tot op heden lichamelijke schade van ondervindt (CGVS, p. 22). Rekening houdend met uw verklaringen, de door u neergelegde documenten en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat uw verklaringen hieromtrent plausibel zijn te noemen. Het feit dat uw vader vroeger in het leger heeft gediend en de man in het kader van zijn werk permanent zijn zicht is verloren, wordt met andere woorden niet twijfel getrokken. In deze kan evenwel worden toegevoegd dat uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten naar voren komt dat uw vaders ongeval, hoe betreuenswaardig ook, niet te wijten is aan een persoonlijke en gerichte vervolging vanwege de taliban, dan wel een spijtig ongeluk in het kader van een gewapend conflict waarbij sprake was van willekeurig geweld waarin hij fungeerde bij een strijdende partij. Nergens mag blijken dat

uw vader in deze context persoonlijk werd geïdoleerd of dat de taliban het toen specifiek op uw vader als persoon in het bijzonder zou hebben gemunt.

Wat uw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken en er is geen enkele aanwijzing voorhanden om aan te nemen dat u in de toekomst vervolging zou riskeren omwille van uw familieband met uw vader. U maakt geheel niet aannemelijk dat u specifiek het risico loopt om door de taliban te worden geïdoleerd, de door u aangebrachte vervolgingsfeiten in Afghanistan kunnen immers niet als geloofwaardig worden beschouwd.

Om te beginnen kan de door u geschetste gang van zaken niet als aannemelijk worden beschouwd. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u voorgewende zogenaamde werkwijze van de taliban moeilijk kan overtuigen. Indien de groepering het werkelijk op u zou hebben gemunt, mag het zogezegd vertoonde amateurisme immers ten zeerste verbazen. Alreeds van in den beginne dringt de vraag zich daarbij op met welke reden een geharde groepering als de taliban, die volgens u in uw regio genadeloos zou hebben opgetreden (CGVS, p. 17), op voorhand reeds op uitgebreide wijze haar zogenaamde plannen met u zou aankondigen en u dan vervolgens alle ruimte zou hebben geboden om aan deze te ontkomen. Dat de taliban op omstandige wijze aan uw vader – nota bene een voormalig militair die deelnam aan de strijd tegen de taliban en waarvan dus bezwaarlijk enige talibansympathieën zouden kunnen worden vermoed – zou hebben uitgelegd dat de groepering haar pijlen op u zou gaan richten en u zou hebben willen inschakelen om haar doelstellingen te bewerkstelligen, om hem dan vervolgens zonder meer vrij te laten, kan moeilijk als aannemelijk worden beschouwd (CGVS, p. 24, p. 26). Indien u werkelijk het volgende doelwit van de taliban zou hebben gevormd, dan mag het immers enigszins verbazen dat men uw vader zou hebben vrijgelaten alvorens men zich tot u zou hebben gewend en dat men hem in vrijheid zou hebben gesteld met de zogenaamde kennis dat zijn zoon door de taliban zou worden vervolgd. Dat de anders zo meedogenloze taliban u op die manier zodanig veel waarschuwingen zou hebben gegeven en u zo dermate veel ruimte zou hebben geboden om aan de groepering te ontkomen, mag niet bepaald geloofwaardig heten.

Vanuit deze optiek zijn uw beweringen omtrent de zogenaamde thuiskomst van uw vader na zijn dagen in vermeend gevangenschap bij de taliban evenzeer ongeloofwaardig te noemen. U verklaart dat de taliban, nadat zou zijn besloten dat niet uw vader maar wel u zou worden vervolgd, uw vader zelf naar huis zou hebben gebracht en hem op die manier in vrijheid zou hebben gesteld (CGVS, p. 26). Op dat moment zou de taliban tevens nogmaals hebben aangekondigd dat men u op een later ogenblik daar thuis zou komen meenemen (CGVS, p. 27). Vervolgens zou de taliban weer zijn weggegaan. Dit alles komt als bijzonder onaannemelijk naar voren. Men kan zich immers afvragen met welke reden de taliban u niet simpelweg op dat eigenste moment, waarop u nog niet geweten zou hebben dat u zou zijn uitgeroepen tot doelwit, reeds zou hebben meegenomen. U zou zich immers tevens weerloos thuis hebben bevonden en de taliban zou duidelijk het overwicht in de situatie hebben gehad en dus met andere woorden zou zich voor uw vermeende vervolgers toen de uitgelezen kans hebben voorgedaan om reeds toen hun doelen te vervullen. Dat de taliban, indien de groepering het werkelijk ooit op u gemunt zou hebben, daarentegen eenvoudigweg weer zou zijn weggegaan en u gewoon zou hebben achtergelaten zonder meer, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Meer nog, het zogenaamde gegeven dat de taliban wel alweer de moeite zou hebben ondernomen om u te waarschuwen voor hun plannen en u wederom de kans zou hebben geboden om te ontkomen, kan bezwaarlijk als geloofwaardig worden beschouwd. Uw bijkomende uitleg, namelijk dat de taliban ervan overtuigd zou zijn geweest dat u eenvoudigweg toch wel zou hebben geluisterd en dat haar leden zowaar nooit de mogelijkheid in rekening zouden hebben gebracht dat u weleens de benen zou kunnen nemen, overtuigt overigens net zo min (CGVS, p. 27). Dat de taliban er werkelijk eenvoudigweg op zou hebben vertrouwd dat u, nadat men alreeds uw vader dagenlang zou hebben vastgehouden en vervolgens zou hebben aangekondigd dat u door de groepering zou worden ingelijfd, als het ware als een gewillig slachtoffer zou zijn blijven wachten op vervolging, mag bepaald niet plausibel heten. Deze vermeende plots buitengewoon lakse houding die de taliban tentoon zou hebben gespreid verbaast in het licht van uw eerdere verklaringen, met name dat de taliban in het verleden steeds streng zou hebben opgetreden tegen de burgerbevolking, des te meer. Het zogenaamde gegeven dat de taliban u, als zijnde hun vermeend uiteindelijk doelwit, bij de vermeende vrijlating van uw vader en hun daaropvolgend zogezegd bezoek om hem terug te brengen volstrekt ongemoeid zou hebben gelaten, raakt in wezen kant noch wal. Uw verklaringen vertonen andermaal

kwelijk gebrek aan aannemelijkheid. De geloofwaardigheid van het door u naar voren gebrachte asielrelaas komt met andere woorden verder op de helling te staan.

Bovendien mag het enige verbazing heten dat u in een dergelijke situatie zowaar op erg eenvoudige wijze en klaarblijkelijk zonder enig probleem erin zou zijn geslaagd om uw dorp te verlaten en richting de provinciehoofdstad te trekken (CGVS, p. 28). U verklaart immers dat uw dorp en ruimere omgeving alreeds jarenlang onder controle van de taliban stond, dat de taliban er de regels oplegde en dat talibanpatrouilles schering en inslag waren (CGVS, p. 16-18). Dat u, nochtans zagezegd uitgeroepen als doelwit, in een omgeving die krioelde van de talibanstrijders de volgende dag deze regio zonder meer zou hebben kunnen verlaten, doet tevens de wenkbrauwen fronsen en haalt de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder onderuit.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat uw familieleden, waaronder uw vader, zich tot op heden nog steeds in het dorp Sheikh Saheb in het district Alingar bevinden (CGVS, p. 9-12). Met hen gaat alles in wezen goed en uw oom langs moederszijde voorziet in het levensonderhoud van uw gezinsleden. Zelf zouden uw vader en de rest van uw familieleden geen problemen meer met de taliban hebben gekend nadat de taliban te weten zou zijn gekomen dat u het voor hen op een lopen zou hebben gezet (CGVS, p. 29). Indien de taliban u werkelijk zou hebben willen treffen, dan zou de groepering hier via uw familieleden ruimschoots de kans toe hebben gehad, enige voorzorgsmaatregelen zouden uw gezinsleden immers nooit hebben getroffen (CGVS, p. 28). Dat uw familieleden gedurende al deze tijd nooit werkelijke problemen met de taliban zouden hebben gekend, terwijl u rechtstreekstegen de taliban zou zijn ingegaan en aan hun eisen niet zou hebben gehoorzaamd, doet enigszins opmerkelijk aan. Er dient met andere woorden te worden besloten dat uw verklaringen omtrent de zogenaamde problemen die u in Afghanistan zou hebben gekend, werkelijk niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat er in uw opeenvolgende verklaringen enkele markante incoherenties kunnen worden vastgesteld, hetgeen verder nefast is voor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Zo bracht u immers ten tijde van uw eerste aanmelding naar voren dat uw gezinsleden allen woonachtig zouden zijn in de stad Kabul (zie Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat uw familie steeds in uw geboortedorp Sheikh Saheb is blijven wonen en dat uw ouders nooit op andere plekken in Afghanistan hebben gewoond (CGVS, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, beweert u dat Kabul zou hebben vermeld omdat uw gezinsleden u daar zouden hebben afgezet toen u op weg was om Afghanistan te verlaten. Een uitleg die op z'n minst merkwaardig mag worden genoemd. Bovendien zou uw vader niet zijn meegegaan naar Kabul, terwijl u ook voor hem als adres de hoofdstad had opgegeven. Daarenboven mag blijken dat de door u gehanteerde tijdslijn, de periodes waarin de door u voorgestelde gebeurtenissen zich zouden hebben voorgedaan en het tijdsframe waarin uw asielrelaas zich zou afspelen, geenszins coherent en consistent te noemen zijn. U stelt dat het moment waarop uw vader tijdens zijn dienst werd getroffen door een bembom, ongeveer negen maanden voor de machtsovername door de taliban zou hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 22). Vervolgens spendeerde uw vader een drietal maanden in het ziekenhuis. U gaat verder in uw verklaringen en brengt naar voren dat uw vader twee dagen na zijn thuiskomst uit het ziekenhuis door de taliban zou zijn meegenomen, hij zou hierna vijf dagen door de taliban zijn vastgehouden (CGVS, p. 23, p. 25). Volgens uw daaropvolgende beweringen zou u de dag na uw vaders vermeende invrijheidsstelling naar de stad Mehtarlam zijn gevlucht en daar onderdak hebben gekregen bij Musafir, uw oom langs vaderszijde (CGVS, p. 28). Op deze plek zou u aansluitend twee tot drie weken hebben verbleven alvorens het land te verlaten. U stelde eerder eveneens dat u ongeveer een maand na de aanvang van de zogenaamde problemen, die zich op ongeveer een week tijd zouden hebben afgespeeld, met de taliban uw land van herkomst zou hebben ontvlucht (CGVS, p. 24). Volgens deze versie van uw verklaringen zou u aldus ongeveer vier maanden voor de machtsovername uit Afghanistan zijn vertrokken. Het oogt bijgevolg eigenaardig dat u echter stellig blijft volhouden dat u enkele dagen na de machtsovername Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 12-13, p. 30). Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud wordt geconfronteerd met het gegeven dat uw opeenvolgende verklaringen niet lijken te kloppen en dat de door u aangebrachte tijdslijn behoorlijk inconsistente te noemen is, houdt u vast aan uw verklaringen dat u in de periode tussen uw vermeende problemen en uw vertrek uit Afghanistan steevast in Mehtarlam zou hebben verbleven (CGVS, p. 30).

Gevraagd met welke reden u dan aanbracht dat dit twintig tot vijftig dagen in beslag zou hebben genomen terwijl er eigenlijk maanden zijn die u dan niet weet te verklaren, brengt u plots naar voren dat u voor uw vertrek niet enkel in het huis van uw oom zou hebben verbleven, maar ook tijd zou hebben gespendeerd in de tweede woning die uw eigen gezin in dezelfde stad onderhoudt. Eerst en vooral vormt dit geen dienstige uitleg voor de fundamentele inconsistentie die zo kenmerkend is voor het tijdsframe van uw asielrelaas en daarenboven doet het danig de wenkbrauwen fronsen dat u dit element niet eerder

naar voren zou hebben gebracht. Dat u dit pas voor het eerst aanhaalt nadat u met een heuse tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, mag verbazing heten daar het immers zou gaan over verscheidene maanden. Dat u wel met precisie het verblijf van enkele weken bij uw oom zou duiden maar een verblijf van meerdere maanden op uw eentje dan weer geheel onvermeld zou laten, kan moeilijk overtuigen. Het gegeven dat u doorheen uw opeenvolgende verklaringen, bovenop het alreeds onaannemelijk karakter ervan, tevens niet geheel coherent blijkt te zijn, doet finaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweringen en de door u naar voren geschoven asielmotieven.

Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om enig geloof toe te schrijven aan de vervolgingsfeiten die u naar voren schuift, waardoor het CGVS evenmin geloof kan hechten aan de door u naar voren gebrachte vrees voor de taliban.

Daarnaast kunnen er bijkomende elementen worden opgemerkt die doen besluiten dat er geen vrees in uw hoofde kan worden vastgesteld ingevolge uw vaders voormalige werkactiviteiten. Zoals hierboven reeds aangeraakt, komt uit uw verklaringen naar voren dat uw familieleden zich tot op heden nog steeds in uw geboortedorp in het district Alingar bevinden en daar in wezen zonder enige problemen hun levens onder talibanbewind verderzetten (CGVS, p. 9-10, p. 29). Gevraagd of er bepaalde zaken in hun leven veranderd zijn na de machtsovername door de taliban, verwijst u in eerste instantie naar een in Afghanistan algemeen geldende financiële en economische problematiek, alsook maakt u de verwijzing naar uw alreeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas (CGVS, p. 12). Nergens uit uw verklaringen komt eigenlijk naar voren dat uw familieleden geloofwaardige en gerichte problemen zouden hebben ondervonden omwille van het gegeven dat uw vader als militair heeft gewerkt. Het lijkt er dan ook eerder op dat uw familieleden zich heden nog in Afghanistan bevinden en er geen sprake is van vervolging ten aanzien van hen. Indien de taliban werkelijk familieleden van uw vader zou viseren omwille van zijn vroegere werkactiviteiten als militair, dan dringt de vaststelling zich andermaal op dat de groepering hiertoe in wezen reeds alle kansen zou hebben gehad, in casu quod non. Het gegeven dat uw familieleden inmiddels al geruime tijd sinds de machtsovername door de taliban in wezen volstrekt ongemoeid en zonder enige concrete problemen hun leven in uw geboortedorp verderzetten, vormt een ernstige tegenindicatie voor een vrees in uw hoofde ingevolge de werkactiviteiten van uw vader.

In deze kan nog worden opgemerkt dat u en uw gezinsleden bovendien al jarenlang geheel ongehinderd in een door de taliban gecontroleerd gebied woonachtig waren en jullie alreeds jarenlang ongestoord onder talibancontrole een normaal leven hebben opgebouwd. U verklaart immers dat de taliban alreeds lange tijd voor de machtsovername de volledige controle uitoefende over uw dorp en uw regio, u hebt in wezen nooit een andere situatie geweten (CGVS, p. 16-18). Daarbij was de taliban reeds van bij aanvang op de hoogte van het werk dat uw vader bij het nationale leger uitoefende (CGVS, p. 22). Nooit zou de groepering echter u of uw gezinsleden in het vizier hebben genomen, nooit kenden jullie hierdoor geloofwaardige problemen. Uw bijkomende verklaringen, namelijk dat de taliban destijds wel degelijk personen die affilieerden met de vroegere overheid onder vuur zouden nemen, dienen in dit licht danig te worden gerelativeerd. Bovendien kan het moeilijk overtuigen dat u en uw familieleden simpelweg steeds in het door de taliban beteugelde dorp Sheikh Saheb zouden zijn blijven wonen indien de taliban er werkelijk vroegere overheidsmedewerkers en hun familieleden zou hebben vervolgd. Uw familie beschikt immers over een tweede eigendom in de provinciehoofdstad Mehtarlam, een tweede huis dat steeds voor jullie beschikbaar was daar het in jullie afwezigheid gewoon leeg stond (CGVS, p. 5, p. 9). Indien u en uw gezin met andere woorden werkelijk een vrees voor de taliban zouden dienen te koesteren, dan oogt het bepaald niet aannemelijk dat jullie in een dergelijke situatie in talibangebied zouden blijven wonen terwijl jullie veiliger onderkomen voorhanden hadden in een stad die tot voorheen onder overheidscontrole stond (CGVS, p. 27). Uw uitleg, met name dat uw moeder en de echtgenote van uw oom langs vaderszijde – tevens daar woonachtig – niet goed overeen zouden zijn gekomen, vormt hiervoor allerminst verschoning (CGVS, p. 18). Uit alles mag blijken dat er zich geen indicaties voordoen die erop zouden wijzen dat u en uw gezinsleden in Afghanistan een risico op vervolging zouden lopen. U toont met andere woorden geheel niet aan dat u bij een eventuele terugkeer een vrees zou dienen te koesteren louter en alleen door het feit dat u familie bent van een voormalig sergeant. Evenmin beschikt het CGVS over concrete aanwijzingen in dit verband.”

Verzoeker stelt vooreerst in zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing geen twijfel uit omtrent de ontvoering van verzoekers vader door de taliban. De Raad is echter van oordeel dat dit een miskenning van de bestreden beslissing betreft. Er wordt immers expliciet gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat de vader van verzoeker het slachtoffer werd van een gerichte vervolging. Bovendien worden verzoekers verklaringen over de werkwijze van de taliban aangaande de vermeende ontvoering van zijn vader als niet aannemelijk bestempeld.

Verder stelt verzoeker dat het amateuristische gedrag van de taliban niet aan hem kan worden verweten. Hij kan immers niet worden verwacht het gedrag van derden te verklaren. De Raad is echter van oordeel dat de geloofwaardigheidsbeoordeling die wordt uitgevoerd door de commissaris-generaal zich niet louter beperkt tot de gedragingen van verzoeker of de taliban, doch het geheel van verzoekers verklaringen. Derhalve kan het door verzoeker beschreven, doch ongeloofwaardige bevonden gedrag van de taliban, wel degelijk worden meegenomen in de geloofwaardigheidsbeoordeling.

Verzoeker is verder nog van mening is dat het gedrag van de taliban wel degelijk geloofwaardig is en overeenstemt met hun gekende *modus operandi* inzake rekrutering. Zo zouden de taliban zich enkel richten tot gezonde jongemannen en personen steevast de kans geven om zich vrijwillig aan te sluiten. Dit betoog is echter geenszins gestoeld op enige objectieve informatie en beperkt zich aldus tot een blote bewering. Zulks algemeen betoog kan overigens geen afbreuk doen aan de pertinente, omstandige vaststellingen van de bestreden beslissing waaruit genoegzaam blijkt dat het gedrag van de taliban allerminst geloofwaardig is.

Waar verzoeker stelt dat de taliban geen familieleden zouden vervolgen, doch enkel gezonde jongemannen, herhaalt de Raad dat dit een blote bewering is die op generlei wijze wordt gestaafd door enige objectieve informatie.

Aangaande het tijdsverloop van de gebeurtenissen en de verwarringen daaromtrent, stelt verzoeker dat deze gebeurtenissen jaren in het verleden plaatsvonden en verzoeker op dat moment bijzonder jong was. De Raad is van oordeel dat dit geen afdoende verklaring biedt voor verzoekers incorrecte verklaringen op dit punt. Vooreerst merkt de Raad op dat de gebeurtenissen dateren van 2021, waardoor bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat deze bijzonder lang in het verleden plaatsvonden. Evenmin kan verzoekers profiel als laaggeschoolde jongeman een verschoning bieden voor zijn gebrekkige verklaringen. De Raad wijst er op dat ook van verzoeker als jonge, laaggeschoolde man redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij doorleefde en coherente ervaringen kan geven en de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een gedetailleerde en geloofwaardige wijze kan toelichten. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn jonge leeftijd en lage scholing niet aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn, noch dat de bestreden beslissing zijn verklaringen te streng zou hebben beoordeeld. De bestreden beslissing wordt overgenomen als volgt:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als voormalig niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.”

Hij laat ook de motieven over de door hem neergelegde documenten ongemoeid, zodat deze bij gebrek aan dienstig verweer worden hernomen:

“De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten en deze van uw familieleden betreft, u legde uw taskara, uw vaders taskara, een kopie van uw moeders taskara en kopieën van de taskara's van uw zussen neer, dient te worden gesteld dat uw nationaliteit en identiteit, alsook de nationaliteit en identiteit van uw familieleden, in wezen niet worden betwist. Met betrekking tot de documenten die u voorlegt betreffende uw vader en zijn werkactiviteiten – met name uw vaders militaire badge, de kopie van uw vaders

bankkaart, het militaire boekje van uw vader, het promotiecertificaat van uw vader, de drie werkcertificaten van uw vader, de documenten aangaande uw vaders ongeval, de documenten aangaande uw vaders ontslag en daaropvolgende compensaties, de verscheidene werkdocumenten van uw vader en de foto's van uw vader – verwijst het CGVS naar bovengenoemde argumentatie waaruit mag blijken dat uw vaders werk als militair niet noodzakelijk in twijfel wordt getrokken, maar dat er louter omwille van deze werkactiviteiten geen individuele vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden vastgesteld. Wat betreft de foto's van de man die u als uw overleden oom bestempelt, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat u in wezen niet kan aantonen dat de hierop afgebeelde persoon werkelijk uw oom zou zijn. Het ontbreekt u immers aan documenten die jullie familieband zou kunnen aantonen. Hoe dan ook, ook indien uw oom werkelijk net zoals uw vader voor het leger zou hebben gewerkt en hij in zijn functie door een mijn om het leven zou zijn gekomen, dient nog steeds te worden besloten dat u geenszins een persoonlijke vrees in uw hoofde aannemelijk hebt weten maken. De enveloppes waarin u vanuit Afghanistan bovengenoemde documenten kreeg toegestuurd, worden niet als relevant beschouwd in het kader van de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.”

Verzoeker moet de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Verzoeker beroep zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP